

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE** dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 26 FEBRUARI 2007 het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not. nr. DE. 66.97.497/03

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, ambtenaar, geboren te _____ op _____, wonende te _____ ;
2. _____, magazijnbediende, geboren te _____ op _____, van Nederlandse nationaliteit, wonende te _____ -

Verdacht van :

Te _____ op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1989 tot en met 31 oktober 2001 (stuk 7):

de eerste en de tweede

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 § 1-1., 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

en
 beide bevestigde partij tegen
 Huis op de...
 (geen tekens) op 12 maart 2007.

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

namelijk het bouwen van een garage

gelegen in agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 14).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 2 a 65 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te

op en geboren te

op

beiden wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop van 18/10/1985 geregistreerd op 22/10/1985.

Waarbij gevoegd als burgerlijke partij

1. wonende te
2. wonende te

tegen:

- 1.
2. beklagden.

11De rechtbank nam kennis van:

- de rechtsgeldig betekende dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting van 6 november 2006;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 1 september 2006 onder het nummer zodat voldaan is aan het vereiste van artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

- de beschikking van 6 november 2006 waarbij behandeling van de zaak, op vraag van de verdediging, werd uitgesteld naar de terechtzitting van 19 januari 2007;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 19 januari 2007:

- de **burgerlijke partijen** en in hun middelen en vorderingen voorgedragen door hun raadsman mr. loco mr. advocaten te , die hen vertegenwoordigde;
- het **openbaar ministerie** in de persoon van substituit-procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de **beklaagden** in hun middelen van verdediging voorgedragen door henzelf en hun raadsman mr. advocaat te

1. Verval strafvordering door verjaring

Door de verdediging werd opgeworpen dat de verjaring van de feiten zou zijn ingetreden en aldus de strafvordering zou vervallen zijn.

Voorafgaandelijk dient de rechtbank – ook ambtshalve – de verjaring van de strafvordering te onderzoeken. Slechts wanneer de strafvordering niet is verjaard, dienen de grieven van de beklaagde, zoals ontwikkeld in termen van pleidooien en in een op de terechtzitting neergelegde schriftelijke conclusie en die uitsluitend de grond van de zaak raken, te worden ontmoet.

De rechtbank heeft ambtshalve vastgesteld dat de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging niet verjaard zijn.

Uit de verklaring van de beklaagden zelf (stuk 7, not. nr. 66.97.497/03, strafdossier) blijkt dat het laatste feit dient gesitueerd te worden in oktober 2001, gezien de werken werden uitgevoerd tussen 1989 en oktober 2001.

De verjaringstermijn van de strafvordering voortvloeiend uit de misdrijven voorwerp van de enige tenlastelegging bedraagt vijf jaren.

De laatste nuttige daad van stuiting werd verricht op 28 augustus 2006, namelijk de betekening van de aanhangig makende dagvaarding aan de tweede beklaagde in persoon. De stuiting van de verjaring vernietigt het voordeel van de reeds verstreken termijn van verjaring en brengt mee dat vanaf de daad van stuiting een nieuwe termijn van verjaring aanvangt, die gelijk is aan de oorspronkelijke termijn.

De vermelde feiten zullen in concreto pas op 27 augustus 2011 om 24.00 uur verjaren, zodat het verval van de strafvordering door verjaring nog niet aan de orde is.

2. Gegrontheid strafvordering

De rechtbank is van oordeel dat het bewijs van de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging voldoende blijkt uit de gegevens van het strafdossier. De beklaagden beschikten weliswaar over een vergunning voor de bouw van de garage, doch op het ogenblik van de bouw van deze garage was deze vergunning vervallen: de vergunning werd op 15 januari 1986 afgeleverd, waarbij aanvankelijk enkel de fundering werd voorzien en om financiële redenen de garage pas in het jaar 2001 effectief werd afgewerkt. Bovendien werd de garage niet opgericht conform het in

het jaar 1986 goedgekeurd bouwplan, gezien deze werd uitgevoerd met een hellend dak in plaats van met een plat dak (cf. stuk 10, strafdossier). Deze afwijking werd door de beklaagden ook erkend (stuk 7, strafdossier) en gemotiveerd door het feit dat die uitvoering meer waarborgen biedt om de lekken te vermijden.

2. Straftoemeting

2.1

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en het strafrechtelijk verleden van de beklaagden.

2.2

De beklaagden moeten de regels van de ruimtelijke ordening, die werden ingesteld in het algemeen belang, naleven. Zo moeten de goedgekeurde plannen worden nageleefd en kan niet aanvaard worden dat hiervan zonder enige aanvraag wordt afgeweken, om welke reden ook. Tevens moeten de geldingstermijnen van een stedenbouwkundige vergunning worden gerespecteerd. Het laten verstrijken van deze termijnen impliceert dat een nieuwe stedenbouwkundige aanvraag moet worden ingediend indien het oprichten van de constructie opnieuw wordt beoogd. Dit heeft wel degelijk nut en geldt niet om louter bureaucratische redenen, gezien de stedenbouwkundige toestand kan gewijzigd zijn en opnieuw door de bevoegde stedenbouwkundige overheid moet kunnen geëvalueerd worden.

2.3

De straftoemeting moet niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en speciale preventie. De op te leggen sanctionering moet dan ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen de stedenbouwwetgeving die werd ingesteld in het algemeen belang rigouzeus na te leven.

2.4

De *eerste beklagde* is thans jaar. Hij heeft een onberispelijk strafrechtelijk verleden en stelde reeds jaar als vastbenoemd tuinman tewerkgesteld te zijn aan

De *tweede beklagde* is thans jaar. Hij heeft ook een vlekkeloos strafrechtelijk verleden. Hij verklaarde werkloos te zijn.

De beklaagden zijn samenwonend, doch niet gehuwd.

2.5

Ter realisering van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting kan de rechtbank ingaan op de ondergeschikte vraag van beide beklaagden tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van veroordeling, waarover het openbaar ministerie ongunstig advies verleende. In de concrete omstandigheden zou een veroordeling niet in verhouding staan met de ernst van de feiten. Er was oorspronkelijk een stedenbouwkundige vergunning voor de garage voorhanden, doch die was verval- len. Bij de uitvoering hebben de beklaagden in eerder beperkte mate van het des- tijds goedgekeurde plan afgeweken, doch duidelijk niet met kwaadwilligheid en met eerder beperkte gevolgen voor een goede ruimtelijke ordening, zoals ook blijkt uit de hierna besproken herstelvordering. Concreet voor eerste beklagde zou een veroordeling, zelfs tot een geldboete met uitstel, mogelijk een declasserend effect

hebben, wat dient vermeden te worden.

3. Herstelvordering

3.1

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (hierna: GSI) werd een herstellvordering ingediend (stuk 25, strafdossier) strekkende tot betaling van een meerwaarde van 1.621,74 euro.

3.2

De GSI heeft op omstandige wijze uiteengezet dat de goede ruimtelijke ordening door het opleggen van een meerwaardesom niet in het gedrang kan komen en heeft de keuze voor de meerwaardevordering tevens uitdrukkelijk gemotiveerd vanuit de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de ernst van de overtreding, aldus voldoende aan de motiveringsvereiste van artikel 149 § 3 DORO.

3.3

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen.

3.4

Gezien de door GSI gevorderde herstelmaatregel intern en extern met de wet strookt en de motieven duidelijk een goede ruimtelijke ordening beogen, dient de rechtbank de herstelmaatregel in te willigen.

3.5

Het is echter wel deze rechtbank die ingevolge artikel 149 § 5 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 op onaantastbare wijze het bedrag van de meerwaarde dient te bepalen. De rechtbank is daarbij niet gebonden door de vordering van de overheid die het herstel vordert en zij mag dit bedrag naar boven of naar beneden aanpassen (vgl. G. DE BERSAQUES, B. HUBEAU en P. LEFRANC, *De sanctionering van stedenbouwmisdrijven. Handhavingsmaatregelen*, Brugge, Die Keure, 2001, nr. 191, p. 114-115). Indien de meerwaarde niet met mathematische precisie kan worden vastgesteld vermag de rechter de meerwaarde in billijkheid te ramen (vgl. Cass. 6 oktober 1998, *T.R.O.S.*, 1999,55, noot).

3.6

Door de Vlaamse Regering werd met het besluit van 5 mei 2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde (hierna geciteerd als meerwaardebesluit) een uniforme regeling uitgewerkt voor het gehele Vlaamse grondgebied die voor deze rechtbank niet bindend is, maar die toch een indicatie kan bieden.

De GSI heeft bij het berekenen van de meerwaarde uitdrukkelijk de formule volgens het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 gehanteerd, namelijk: Basisbedrag = (kosten x coëfficiënt A x coëfficiënt B) – kosten; nieuw bedrag = (basisbedrag x gezondheidsindex van de maand december voorafgaand aan de maand januari waarin de aanpassing plaats vindt) / gezondheidsindex december 1999.

3.7

Volgens het meerwaardebesluit (artikel 2) wordt bij de berekening van de meerwaarde rekening gehouden met:

- kosten voor uitvoeren van de wijziging;
- bestemmingsvoorschriften;
- bestemming waaraan de werken beantwoorden;
- verbetering van de welstand in de vorm van comfortverbetering, materiaalgebruik, concurrentievoordelen of welke vorm ook.

Deze elementen zitten verwerkt in de formule die door het meerwaardebesluit wordt aangereikt.

De rechtbank kan de berekening van de GSI van de gemeente bijtreden. De berekende meerwaarde werd door de beklagden en hun verdediging overigens niet betwist.

3.8

De beklagden kunnen zich gelet op de veroordeling tot de betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde, ook op een geldige wijze kwijten door binnen een jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen c.q. het strijdig gebruik te staken.

4. Civielrechtelijke vordering

4.1

De burgerlijke partijen vorderen *in hoofdorde* het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, namelijk de afbraak van de garage. Tevens wordt een morele schadevergoeding van 2.500,00 euro gevorderd, evenals de aanstelling van een landmeter als deskundige om “*over te gaan tot de verrichtingen van afpaling van de percelen (...)*” (sic.). In *ondergeschikte orde* vorderen zij een materiële schadevergoeding begroot op een provisioneel bedrag van 5.000,00 euro, in afwachting van een deskundig onderzoek. Meer bepaald wordt de aanstelling van een landmeter als deskundige gevraagd teneinde de minderwaarde van de eigendom van de burgerlijke partijen te begroten. Tevens wordt gevraagd de beklagden “*alleszins*” te veroordelen tot het betalen van de advocatenkosten en kosten van de technisch raadsman, provisioneel begroot op 4.500,00 euro.

4.2

Opdat een benadeelde derde beschikt over een aanspraak op schadevergoeding uit onrechtmatige daad – wat het weerhouden misdrijf is – is vereist dat hij of zij schade lijdt als gevolg van de onrechtmatige daad. Die schade bestaat in de krenking van een *belang*. De loutere wederrechtelijkheid van het bouwwerk, onafhankelijk van een concreet geleden schade, volstaat niet opdat de derde benadeelde het herstel kan vorderen. Het feit dat vaststaat dat de beklaagden een bouwovertrading hebben begaan betekent nog niet dat die overtrading oorzakelijk is voor een schade. De schending van de vergunningsplicht is slechts oorzakelijk indien de naleving van de vergunningsplicht een toestand in het leven zou hebben geroepen die van aard was om de schadeverwekkende toestand te beletten (vgl.: B. De Temmerman, “De herstelmaatregelen en de herstellvordering in het milieu- en stedenbouwstrafrecht”, in A. De Nauw, P. Flamey, J. Ghysels (eds), *Milieustraf- en Milieustrafprocesrecht*, Larcier, 2005, p. 399, nr. 74). Bovendien moet die schade een persoonlijke schade betreffen.

4.3

De rechtbank stelt vast dat de burgerlijke partijen niet vermelden wat hun *concrete* schade is als gevolg van de door de beklaagden begane inbreuk. De burgerlijke partijen geven in hun nota burgerlijke partijstelling neergelegd op de terechtzitting van 19 januari 2007 enkel het volgende aan:

- de burgerlijke partijen hebben zelf bij de oprichting van hun woning steeds alle stedenbouwkundige voorschriften nageleefd, hoewel zij hierbij hun initieel plan moesten laten varen;
- het is “*choquerend*” te moeten vaststellen dat de beklaagden de stedenbouwkundige voorschriften wetens en willens overtreden, mede dankzij de passieve houding van
- de loutere veroordeling van beklaagden tot betaling van een meerwaarde zou niet “*rechtvaardig*” zijn;
- hun “*onrechtvaardigheidgevoel*” samen met de administratieve strijd die zij moeten voeren hebben, maakt dat zij morele schade hebben geleden;
- de materiële schade bestaat in een waardevermindering van hun eigendom.

4.4

Uit het voorgaande blijkt dat de beweerde morele schade voor de burgerlijke partijen enkel gesteund is op de loutere overtrading van de stedenbouwkundige regels. Het is duidelijk dat een gechoqueerd zijn omtrent een inbreuk – die weliswaar bewezen is en dient afgekeurd te worden - en het daarmee gepaard gaande rechtvaardigheidsgevoel geen schade uitmaakt, laat staan een schade in oorzakelijk verband met de gepleegde inbreuk. Dat de burgerlijke partijen bij de bouw van hun eigen woning de stedenbouwkundige regels wel strikt naleefden, is vanzelfsprekend en vormt op zich geen aanleiding tot schade en schadeloosstelling wanneer een derde, zelfs al is dat een buur, wel een stedenbouwkundige inbreuk begaat. Terecht merkt de verdediging in de schriftelijke conclusie op dat de burgerlijke partijen eerder menen geschaad te zijn door de houding van het gemeentebestuur, wat niet aan de beklaagden kan worden toegerekend.

4.5

Over de beweerde materiële schade die zou bestaan in een waardevermindering van hun eigen onroerend goed als gevolg van de begane stedenbouwkundige inbreuk, leveren de burgerlijke partijen geen enkel (begin van) bewijs. Er wordt niet aangegeven op welke wijze de bouw van de garage – die aanvankelijk vergunc

werd, zij het met een plat in plaats van met een hellend dak – aanleiding tot waardevermindering van hun woning kan zijn.

4.6

Het honorarium en de kosten van een advocaat *kunnen* een element zijn van vergoedbare schade (vgl. Cass. 2 september 2004, www.cass.be). De noodzaak van de bijstand van een advocaat om de schade te kunnen verhalen dient echter te worden aangetoond. Dit geldt des te meer voor een burgerlijke partijstelling voor de vonnisrechter in een strafzaak, zoals in casu, wat precies toelaat op eenvoudige en kosteloze wijze zijn rechten als schadelijder te doen gelden.

Hierbij dient in concreto te worden vastgesteld dat voor de burgerlijke partijstelling in de huidige strafzaak lastens de beklagde de aanstelling van een advocaat nuttig zal zijn geweest, maar niettemin niet noodzakelijk. De procedure om zich burgerlijke partij te stellen voor de correctionele rechtbank was op zich eenvoudig en alleszins niet onoverkomelijk. Bovendien werden geen complexe berekeningen uitgevoerd om de schade te begroten; integendeel ontbreekt iedere concrete berekeningswijze.

Het principe van de vergoedbaarheid van advocatenkosten dient trouwens in het kader van een betaalbare toegang tot de rechter voor iedereen met de grootste omzichtigheid te worden benaderd. Er moet immers vermeden worden dat een sociale en ondemocratische drempel om zich tot het gerecht te wenden voor minder begoeden wordt opgeworpen.

Ook het arbitragehof gaf te kennen dat het uiteindelijk aan de wetgever zal toekomen om concrete draagwijdte te geven aan de algemene beginselen zoals de toegang tot de rechter en de wapengelijkheid en te bepalen in welke mate de verhaalbaarheid van de honoraria en de kosten van een advocaat daartoe moet bijdragen (cf. Arbitragehof 19 april 2006, nr. www.arbitrage.be). Tenslotte dient in huidige zaak te worden vastgesteld dat de burgerlijke partijen enig bewijs leveren van morele noch materiële schade in oorzakelijk verband met de gepleegde inbreuken, zodat ook advocatenkosten niet als element van schade in aanmerking kunnen genomen worden.

4.7

De gevorderde aanstelling van deskundigen kan niet worden bevolen, nu de burgerlijke partijen geen enkele schade in oorzakelijk verband met de gepleegde inbreuk aantonen. Volledigheidshalve merkt de rechtbank op dat de procedure tot afpaling ingevolge artikelen 646 van het Burgerlijk Wetboek en de artikelen 556 en 591, 3° van het Gerechtelijk Wetboek tot de bevoegdheid van de vrederechter behoren.

4.8

Gezien de rechtbank van oordeel is dat de vordering van de burgerlijke partijen bij gebreke aan het bestaan van reële persoonlijke schade onontvankelijk is, dient ook de samenloop van de vordering van de burgerlijke partijen met de herstellvordering van het bestuur (de GSI) niet verder besproken te worden.

Gezien de hiervoor in de tenlastelegging en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 2bis en 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;

Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 65, eerste lid, 66, 100;

Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, art. 2, 3 § 2-2°, 12, 14 § 1, 15, 20, 56.1, 58, 59, 59 § 1 en 2;
 Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.
 Wet 17.4.1878, art. 3 en 4;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VERKLAART de **EERSTE** **beklaagde** en **tweede** **beklaagde** **schuldig** aan de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging;

GELAST voor elk van de beklagden gedurende een termijn van drie jaren de **gewone OPSCHORTING** van de uitspraak van veroordeling;

LEGT aan de beklagden elk een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken;

VEROORDEELT de eerste en de tweede beklagde hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 159,55 euro;

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de beklagden een geldsom te betalen gelijk aan de **meerwaarde** die het onroerend goed gelegen te door de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging heeft bekomen en waarvoor de beklagden thans worden veroordeeld en die door de rechtbank op **1.621,74 euro** wordt bepaald.

ZEGT dat de beklagden zich op een geldige wijze zullen kunnen kwijten hetzij door binnen één jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, zijnde staken van het strijdig gebruik, hetzij door de som van 1.621,74 euro uiterlijk bij het verstrijken van deze termijn van één jaar te storten op het rekeningnummer van het Grondfonds.

VERKLAART de vordering van de **burgerlijke partijen** **onontvankelijk** en zegt dat zij zelf de kosten van hun aanstelling zullen

dragen.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZESENTWINTIG FEBRUARI TWEEDUIZEND EN ZEVEN.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-Procureur des Konings ;
griffier.